



# „Építsetek hidakat”

Majoros Nórával beszélget Sultz Sándor

**Pityke és prém címmel jelenik meg Majoros Nóra lebilincselő új regénye. A legjobb fantasyk hagyományait eredeti módon újragondoló kötetet a Könyvfesztiválon mutatják be.**

**A regény karakterei ismerősnek tűnnek a népmesei hagyományból, de ahogy jobban megismerjük őket, egyre összetettebbé válik a személyiségük. Hogyan építette fel a történet szereplőit?**

Bár valóban felvonulnak a könyvben a klasszikus mesei szereplők, árnyaltabbak, a motivációjuk valóságosabb, mint a mesékben. Például a királynő jellemét nem lehet egyszerűen leírni azzal, hogy gonosz. Inkább keménykezű, büszke és becsúgyó, a saját hatalmának bűvöletében él. Ez jellemző emberi tulajdonság – nem csak a mesék világában. Ugyanúgy igazságtalan lenne tutyimutyinak nevezni a királyt. Kényelmes természet, aki felismeri ugyan a királynő uralkodásának visszasságait, mégis megelégszik azzal, hogy sakkjátszmáik során odaszurkál a feleségének. Ám amikor cselekedni kell, ő az, aki habozás nélkül, szenvedéllyel száll harcba.

**Miképpen változnak meg a regény során a királyi pár ikerlányai?**

A főszereplő királykisasszonyok közül egyik sem különlegesen szép vagy

tehetséges. Belenevelik őket egy szabályok által szigorúan korlátozott világba, amelyben egyikük sem érzi jól magát. Govalinda, akit nyomaszt a trónörökös szerep, minden tőle telhetőt megtesz, hogy megfeleljen az anyja elvárásainak. Nagy igyekezetében odáig megy, hogy lelkiismeretlen és kegyetlen parancsokat ad. Prillaszári lázadozik, de pont olyan erőtlennül, mint az apja. Csak a körülmények kényszerítik rá, hogy állást foglaljon. Pont ebben változik a jelleme: a regény végére képes lesz kockázatot is vállalni az útja során megtapasztalt igazságért.

**Akinek tündérré kell válnia, annak tündérré kell válnia?**

Akinek tündérré kell válnia, annak nem elég sodródnia az eseményekkel, és várni, amíg magától megtörténik a csoda, hanem tennie is kell ezért. De vajon ki az, aki ebben a regényben tündérré válik? A királykisasszonyok, a király, a királynő, a testőrkapitány, az erdei vadember, vagy éppen a fekete bőrű harcos? Szerintem majdnem minden szereplőben megtörténik az

átváltozás, kérdés, hogy mihez kezd vele.

**A fordulatok cselekmény háttérében rendkívül összetett társadalomkép bontakozik ki. Hogyan viszonyulnak egymáshoz az egyes népek és népcsoportok?**

A regényben két ország kerül konfliktusba: a monarchikus Mirinária és a demokratikus Körkubik-völgy. A konfliktus oka nem más, mint a Mirináriából Körkubik-völgybe özönlő pór menekültek hada, illetve a körkubikok meggyőződése, hogy csak az ő társadalmi berendezkedésük lehet megoldás a szomszédos ország problémáira. (Mielőtt párhuzamokat vélünk felfedezni a valósággal, szögezzük le, hogy a fantázia világa erősen leegyszerűsített, és esszenciálisan képes bemutatni konfliktusokat. Ez erőssége és egyben hiányossága is.)

Mirináriában három népcsoport él. Az uralkodó osztályt a pitykések alkotják, a köznépet pórnépnek nevezik, ők szolgálják a pitykéseket. Az erdőben élő prémes népség viszonylag független, de ennek a szabadságnak ára van: folyamatosan fenyegetik őket a pitykések és a pórok, és nem veszik őket emberszámba.



**Időről időre felbukkan egy különös legenda, amelyet a különböző népekhez, illetve társadalmi rétegekhez tartozó szereplők mind másképp ismernek.**

A szereplők motivációját gyakran a legenda fényében lehet megérteni. Négy változatban ismerjük meg a történetet, a pitykések, a pórok, a prémesek és a körkubikok tolmácsolásában is elhangzik. Minden népcsoport csak a saját változatát fogadja el, nem ismeri a másikat, nem is kíváncsi rá – ez is elég jellemző emberi hozzáállás. Prillaszári királykisasszony az, aki a kalandjai során felfejti a különböző változatokat. Rájön, mennyire ellenséges mindegyik változat a másik néppel szemben. Ha egy történetet más-más nézőpontból vizsgálunk, torzul, ahogy a csillagok is eltérítik egymás fényét. Csak a fényét, de ebből hibás következtetést vonunk le, ha a csillag eredeti helyzetét szeretnénk meghatározni. Akkor kerülhetünk közel az igazsághoz, ha tisztelettel viszonyulunk a másik nézőpontjához, azaz a másik emberhez. Ezt ismeri fel

Prillaszári a harctéren: „Mindenekelőtt építsetek hidakat...!”

**A mágiának mintha fontos szerepe lenne a történetben.**

Pedig szándékom szerint a könyvben nagyon kevés a mágikus elem. A varázslat inkább körülmény, legfeljebb támogató erő, de a szereplőket a saját akaratuk mozgatja. A történetben szerepel egy bölcs, aki valóban mágikus tájon él. Ám ő nem tud beszélni, akár félnótásnak is nevezhetnénk. Prillaszári magyarázza egyszer körkubik barátjának, hogy ha a bölcsnek teszi fel a kérdését, még a legbonyolultabb problémára is választ talál – de attól még a megoldást saját magának kell kitalálnia, és nem rágja a szájába egy mindentudó varázsló. Kicsit olyan ez a szereplő, mintha tükör lenne, amelyben kívülről nézhetünk rá a saját gondolatainkra – nem véletlenül lakik a bölcs tükörtájon. Így lesz a varázslat inkább jelkép.

**Mi volt az első kép a történethez?**

Amikor kitalálok egy történetet, az esetek többségében nem valós személyek, hanem valós jelenségek, érzések, konfliktushelyzetek ihletnek. Az életemben felmerülő, vissza-visszatérő témák egyike az előítéleteim felismerése és leküzdése. A *Pityke és Prém* történetét bő öt évvel ezelőtt kezdtem el írni. Már lecsapódott bennem egy csomó gondolat, és a környezet is kezdett úgy változni, hogy előtérbe kerültek az előítéletek. Valós konfliktusokat nagyítottam fel, és tettem bele egy olyan világba, ahol más problémák nem bonyolítják a helyzetet. Az első képre, amelyből a regény elindult, nagyon is emlékszem. Egy álom volt. A csipkehíd szerepelt benne, fém rács formájában. Alatta színes állatjelmezekbe bújt emberek gyülekeztek és tomboltak. A hídra léptem, közben valaki beszélt hozzám az erkölcsös élet fontosságáról, én pedig ugyanúgy alul

voltam öltözve, mint Prillaszári. Szürreális kép volt, és nagyon erősen dolgozott bennem, míg pár nappal később megszületett a regény első vázlata.

**A kisfiának mesélt már a történetről?**

Milánnak meséltem a regényről, és sok vitánk is van abból, hogy feltétlenül el akarja olvasni, mert szerepel benne egy borz. Óriási borzkultusz van itthon, a „kedvenc állat” kifejezés elégtelen arra, hogy kifejezze a lelkesedését. Szerintem még nem tudja befogadni, de az idő neki dolgozik.

**Egy e-interjúban kérdezték, ha hét élete lenne, mint a macskának, milyen életeket élne. A hetedik választása az volt, hogy az első hatról írna. Váloztatna ezen?**

Hét élet nagyon kevés, élnék én hetvenhetet is, de az írásban pont az a jó, hogy szabadon kalandozhatok bárhová, és megélhetek bármit. Már nem is emlékszem, mit feleltem az említett interjúban, mi lenne az első hat élet. Talán ugyanazt mondanám, mint akkor, talán mást, de a hetediket nem változtatnám.

**Legújabb írói tervei?**

Jelenleg rengeteg ötlet foglalkoztat, de elhessegetem őket, mert a *Bolygóvadászok* című könyvem folytatásain dolgozom. Kihívás többrészes regényt írni, izgalmas és ismeretlen terület számomra. Folyamatosan foglalkozom az Író Cimborák témáival is, hol szerkesztőként, hol alkotóként, mindkettő remek gyakorlat. Készül több könyv, több kiadóval és szerzőtárral együttműködve, de ezekről még nem beszélhetek. Van egy új regényötletem is, de az még csak gomolyog legbelül, és nem szeretném túl hamar elkotyogni, mert megijed és elrepül, mint a felhőnyúl.

**Könyvbemutató a Könyvfesztiválon:**

2018., április 21. szombat,  
18.00–19.00  
Kner Imre-terem